

AKATALPA

Mayıs 2025 - Sayı 305

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Cihan OĞUZ

FİNİŞ ÇİZGİSİ

Sonra ben o şehirden mağlup dönerim
Hayat bir daha sıfırdan başlar

Yavaş yavaş çekilir deniz
Artık kıyıda ne kaldıysa

Yağmur çare değil balçığı sıvamaya
Doğa kendine doğa, bize yabancı

Filozoflar ne düşünür yalnızlık hakkında?
Aşk mesela hangi sınıra tabi?

Bütün denizciler o dev dalgayı tadacak
Kaçış yok iştahlı fırtınadan

İnatlaşmak çare değil, biter ansızın yarış
Kovboyun şapkası düştü
Kısrak kendi cesaretini kamçılıyor

Atnan BAŞKESEN

DONSAYDIK SENİNLE SONSUZA DEK

Sislenmiş dünyayı hatırlamaya çalışan yüzünde
Baş sözcüklerin dağınık duruyordu
Yokuşlu bakışların
Bir halkın uçurumuna bakıyordu
Kalbinde geçmişten ayağa kalkmaya çalışan
Bir tay kalmıştı bir de koşan çayırılar

Ardından bakan donakalan bir bakışım
Aldın onu göğsüne işledin
Avucunla okşadın bakışımı
Bakışımı okşayan
Avucunda saklı bir çöl duruyordu

Bizsiz hayat neye yarar
Değil ama hayat bu değil
Geçmiş bizsiz bir boşluk değil
Hatırla geçip giden her şeyi
Geçmişin hep var edeceğini

Tanrısal düzlükte dursaydık bir an
Ya evrenle beraber darmadağın olsaydık
Ya da
Donsaydık seninle sonsuza dek

Seher ÖZKÖK

İNTİHARIN ŞİİR HÂLİ

Söz olmayan sese borcumu ödedim
Öldüm de gelemedim kendi doğumuma
Nesneleri geveledim parlattım yalnızlıklarıyla
Gömüldüm sonra uzun bir paragrafın
Son satırına

Dünyanın çığılığına eğildim de
Büküldü zaman
Düşüm bir serseri yoksunluğa
Dağ dağ dolaştım kibrini bir aşkın
Ovada kavuştum mutluluğuma
Bir bakış yeterdi saklamaya ruhunu
Bir kenarda kırılmış bir dileğin
Ölümünü kokusuna hapsettik de fesleğenin
Cesediyle süsledik masamızı çiçeğin

Yolları uzattım adımlarımla
Hüzne tarattım saçlarımı
Taşlara konuştum ve danıştım telaşlara
Yaprağa sordum ağacını inancım
Gölgesini terk eden bir dala fısıldadım
Çığılığına sığındım sonra
Gökyüzüne sürgün bir kırlangıcım.

Akşamın kızıl göğsüne
Dayadım hayatımı
Güneşin terk edişine baktım
Zamanı
Sallanan iki dala bağladım
Sallandırdım ömrümden arta kalanı.

Ekrem Acar, Döndü Açıkgoz, Meryem Açar, Gülçin Yağmur Akbulut, Hüseyin Alemdar, Serap Aslı Araklı, Fatma Aras, Cansu Aydın, Mücahit Aygören, Ali Asker Barut, Atnan Başkesen, Eylem Hatice Bayar, Dilek Bayram, Cemile Çakır, Âba Müslim Çelik, Hasan Çelikkol, Ferda Balkaya Çetin, Ahmet Şerif Doğan, İsmail Doruk, Hasan Efe, Orhan Emre, Barış Erdoğan, Osman Serhat Erkekli, Nurbanu Kablan, Zabit Karaköse, İlhan Kemal, Lokman Kurucu, Muhammet Oba, Cihan Oğuz, Emin Orhan, Musa Öz, Bahadır Özdemir, Seher Özkök, Mehmet Rayman, Muharrem Sönmez, Mevlüt Şener, Ramazan Teknikel, Şerif Tezgörenler, İbrahim Tığ, Mehmet Akif Tutumlu, Yeprem Türk, Fırat Werger, Ahmet Yılmaz, İsmail Güney Yılmaz, Reha Yünlüel.

ŞİİR YAZILAN BİR ŞEYDİR

Lokman KURUCU

Şiir yazılan bir şeydir, üretilen değil!
Özellikle yaşını başını almış "usta" şairleri okudukça
şiir üretmekle şiir yazmanın farklı şeyler olduğunu
görüyorum üzülererek.

"Usta" şair, kendince dili çözmüş, sınırlarını
içselleştirmiş.... imgeyi nerede kıracağını, nerede
birleştireceğini, hangi sözcüğü öne çıkarıp hangisini kenara
alacağını, her şeyi nasıl bir ritimle akıtacağını, bu akışta
neyi çağıracağını, neyi taşıyıp neyi bastıracağını, okurun
nereye tutunacağını, nereye sadece bakacağını ve daha
neleri, bilinç düzeyinde hesaplar!

Bu bilinç, bu hesap, bu "emin olma" , bu düzgünlükten
yıllarca hiç sapmayınca şiirin kırılğan, dağılan özünden,
keşif halinde oluşundan sessizce kopar!

ÇÜNKÜ ŞİİR "USTALIK" İŞİ DEĞİLDİR!

Şiir binlercedir ama önce tereddüttür.

Bu tereddüt, biçimsel bir kararsızlık değil bir krizdir.

"Usta" krize kapılmaz, krizi hapseder, dize getirir!
Şiirde salt bildiklerine yer açarak, bilmediklerini,
bilgisizliğini dışlayarak...

"Usta" unutuluşun kıyısında hep hatırlar, kaçırmaz bir
şeyi. Unutmaya unutmaya çoğaldığını düşünür de aslında
azalır, azdır, hep az üzerindedir. Güvendedir.. Bir kere de
unuttuklarıyla var olmayı aklından geçirmez. Yani boşluk
sevmez, risk sevmez, kendinden kopmayı, kendine sırt
çevirmeyi..

"Usta" şairin konforu tüm boşlukların, tüm unutmaların
üstündedir..

Her şeyi yerli yerindedir ki tam da bu yüzden ne yazsa
ateşi eksiktir

'Şuraya yön, şuraya yol, şuraya bir gerçek yapılacak' der
yapar. Nasılsa formül bellidir.

Bu "Formül" zamanla yazdığı her şeyi birbirine çok
bağlı akrabalara dönüştürür. Hatta bazen öz kardeşlere.

Oysa şiir, aşiret olmayı değil, sokakta bir piç gibi
ölmeyi sever..

Yani her piç şairini utandırmalıdır.

Ek:

"Bir şiir asla bitmez, yalnızca bırakılır."

Ama hep mi bitiriyoruz biz...

Eksiksiz, kusursuz, kendine hayran...

Hep mi yazanın tatmini?

Yani mesela ben tatmini değil, irkilmeyi, titremeyi
arıyorum.

*****

Şiiri üretmekle şiiri yazmak arasına daha nasıl bir fark...

Biri hazır reçete..

Diğeri zehirli bir ot. Yiyen iyileşmeyebilir, hatta
ölebilir..

Ölünüz lütfen.

Ben uzattım siz de uzatın.

Mehmet Akif TUTUMLU

METAFİZİK DİZELER III

DOĞUM GÜNÜ

Nehrin ağzını
Tıkayan kutlamalar,
Suskun Gök. Saymayı
Bilmeden uçuyor kuşlar.

PAYLAŞIM

Gökyüzü senin olsun
Ey kırlangıç,
Düşürdüğün sessizlikler,
Benim!

İHTİYARLIK

Bastonlu iki büklüm bir ihtiyar.
Şart mıydı
Bunu koymak oyuna
Ey Doğa!

ZAMAN

Ey zaman, bilsen
Ne çok severdim
Yokluğunu,
Kırlarda rüzgârı kovalarken

TERK ACISI

Sabitlemek haz arzusununu,
İzin vermemek,
Varlığın renk değiştirmesine.

İlhan KEMAL

DUT AĞACI

dut ağacı komünardır: paylaşma açıktır her şeyi
örneğin dalı; bin bir çeşit kuşa yurttur / yuvadır
gelen geçen her yolcu soluklanır altında
yalnız insanın mı? değil tabii! gölgesi atlarını da
hatırlatır da, yeni çocuklara eskimeyen hatıraları!

taze yaprağından tırtıl nasiplenir, kuruyanından toprak
kâh uzak yazılarda yalnızlık şarkıları mırıldanır
evin önünde avluya görkem ve asalet katar kâh
bedri rahmi'nin şiirinde sevgili tadındadır bir de

ayvadan, nardan, elmadan ayrı kattadır dut
diğerleri birilerinininken, o dibindekilerindir
dut belki de yeryüzünde sadece kirazi kıskanır
o da niye ise, sorulsa, cevabını kendi de veremezdir
bu kadarlık kusur tanrılarda da olur, bu bir kusursa

yeryüzünde her şeyin bir sahibi varken, dut herkesindir!
meyveleri sebilsen, bu yüreğinin inceliğindedir
yaşasın dünyada dutların rüyasını kuşanan cümle
kardeşçikler!

Reha YÜNLÜEL

ALEYKÜMNUTFE

içimizdeki heyecanı
eze bastıra geçiyorlar
gözlerimiz hepten rengârenk bataklık
şaşmak tanrı vergisi
bunu bilmek altıncı his
bilmek lazım bilmek lazım
bizi eme eme içine çeken
bir şeyler
görünmez bir pitonun önünde
bizim olmayan bir açlığı dindiriyoruz
açlığını pitonun
piton amansız piton namert piton allahsız
allahtan bulutlar var
sınırları bir değişip bir değişen
gülegülüşe bir öte ülke
yağmur dediğince
bir selam mektup
bir selam nutfe

Zabit KARAKÖSE

RENKLERİN ŞİİRİ

bazı renklere şiir yazılmalı
örneğin karşıdan karşıya geçerkenki
gülümseyen yeşile
cesur kırmızıya
zift siyahına, kar beyazına

sesin rengine mesela

ansızın karşılaşılan sokaklarda
güneş gözlüğü çıkarıldığı için
gözlerde ışıldayan renge yahut

gökyüzünün rengine, denizin
dağların, yıldızların ve uzakların

(uzaklar koyu bir renk olmalı)

suyun rengine, sevinmenin
üzülmenin, utanıp kızarmanın

bazı renklere şiir yazılmalı
gün doğarken ve batarkenki renge
gökkuşağının, kumralın, şarkıların

van gogh'un resimlerindeki renklere
evlerimizin duvarlarındaki, leylağın giyindiği
gülümsemenin rengine, kavuşmaların
tavuskuşlarının ve barışın

“bazı renklere şiir yazılmalı...”
böyle diyordu
fakülteli arkadaşım

Muharrem SÖNMEZ

HER ŞEY SANA BAKIYOR

nehire* yansıyor güzelliğe düşkün her şey
gökyüzü ağaçlar zaman ve dünya
kedi nehire bakıyor akıp giden suretine
belki kayıp bir anlamını buluyor sevmek
kalp ritmini buluyor
öyle zor ki bunu bilmek
birbirinde kusursuz bir yer edine edine
hiçbir pürüz kalmayana dek
o kadar basit ki şaşar kalırdınız
çünkü şaşırarak bu çağda hâlâ bir mucizedir

oysa sığamıyoruz dünyaya
evler arabalar kelimelerle
yetişmiyor zaman her şeyde çok olmaya
yitirdik ısrarını iyyinin ve cesaretin

yine de mümkün değil umutsuzluk
bir çocuk kalbinde
dinleyin onda güzel şeylerin başlangıcı
yağmura ağaca ve kediye sevinçle bakmanın

öyle ki ben de ona baktıkça buldum dönüş yolunu
kaybolmuş muydum güneşler yıldızlar içinde
ona inandıkça yerini belli etti yaşamak
çıkarıp giymedim bir daha insana yakışmayanı
oh dedim oh
o ilk nefes gibi taze
insan varolabilirmiş dünyada bu sevgiyle...

**-her akşam beni aynı sevinç ve mutlulukla
daire kapısının arkasına saklanıp
sürpriz yaparak karşılayan cankızım-*

Bahadır ÖZDEMİR

KABALA

Yüzün bir balıkçı köyü anısı,
Oysa bir tapınak gölgesisin sen;
Ya o ritüelden çıkıp da gelmen?
Bükülen zaman ve dağın yankısı...

Birlikte yürümek bir Kızıldeniz
Yaratır ve yarar ardımız sıra;
Her çöl akşamında ateş ve çıra
Birleşir ve göğü işaretleriz.

Yeniden o yıkım kehanetinden
Kaçmak için bir yol umarsın benden;
Ağaçtan kanıtlar ve sayılarla

Çabalar ve sana yönelir tutkum;
Çünkü hayat bir su ve seçtiği kum
Ki şansız yok aşksız, yalnızca sırıla.

Ramazan TEKNİKEL

Edebiyatımızda yirmiye otuzu aşkın şiir kitabı olan şairlerin yanında, hiç şiir kitabı çıkarmayan ya da sadece bir iki şiir kitabı çıkaran şairlerimiz var. Çok şiir kitabı çıkarmak, az şiir kitabı çıkarmak ya da hiç şiir kitabı çıkarmamak şairin şiirinin düzeyi yönünden bir ölçüt değil elbette, bu sadece şairin konuya kendi öznel bakışı.

Yahya Kemal Beyatlı, sağlığında hiç şiir kitabı çıkarmamış, sadece 1932- 1933'lerdeki Paris ve Madrid büyükelçiliklerinde bulunduğu yıllarda İstanbul Halkevi tarafından, şairden izin alınmadan bazı şiirlerinin "24 Şiir ve Leyla" adıyla kitaplaştırıldığı bilinmekte. Yahya Kemal'in bilgisi dışında basılan bu kitap, Yahya Kemal'in sağlığında şiirlerini bir kitapta toplamadığı gerçeğini değiştirmez elbette. Şiirlerini sağlığında kitapta toplamayan bir diğer şairimiz, daha çok Bingöl Çobanları ve yıllardır bestelenmiş şarkı olarak dinlediğimiz "Gurbet O kadar Acı ki" şiirlerinin şairi Kemalettin Kamu.

Ahmet Hamdi Tanpınar ilk kitabı *Şiirler*'i altmış bir yaşında, Ahmet Muhip Dıranas ilk kitabı *Şiirler*'i altmış beş yaşında, Zeki Ömer Defne ilk kitabı *Denizden Çalınmış Ülke*'yi altmış yedi yaşında çıkarmış. Hep belleğime takılan ilginç bulduğum bir durum var: Ahmet Hamdi Tanpınar, Yahya Kemal'in öğrencisi, Ahmet Muhip Dıranas ise Ahmet Hamdi Tanpınar'ın öğrencisi. Bu durum, hocanın öğrencisine şiir ve şiir kitabı çıkarmayla ilgili bir bakış açısı kazandırması, bir yol çizmesi ya da öğrencinin hocasının konuya bakışına bir saygı, onun yolunu izlemesi diye yorumlanabilir mi acaba?

Hasretinden Prangalar Eskittim'i baskı üstüne baskı yapan Ahmed Arif'in tek şiir kitabı bu. Ölümünden sonra bitmemiş şiirlerinin kitaplaştırılmasını saymıyoruz elbette. İlk kitabını elli iki yaşında yayımlayan Cevat Çapan'ı da bu şairlerimizden yanına eklemeliyiz.

Bu şairlerin yanında öte yandan ilk kitabını yirmi yaşında çıkarıp, daha sonraları o arı ve duru Türkçesiyle yüzün üzerinde şiir kitabı çıkaran bir Fazıl Hüsnü Dağlarca'mız var.

Naçizane ben de hep az şiir kitabı çıkarma yanlısı olduğumdan, ilk şiirimi yirmi bir yaşında yayımladığım halde ilk şiir kitabım *İncirin İkinci Tadı*'ni aradan geçen otuz beş yıl sonra elli altı yaşında yayımladım. Sanırım biraz da az şiir kitabı çıkaran ustalarının bu edimlerini doğru bulduğumdan olsa gerek. Ama öte yandan yirmi yaşın coşkusuyla kitap çıkarmış olmak da ayrı bir heyecan verici, bazen neden yirmili yaşlarda çıkarmadım diye hayıflandığım da olmuyor değil.

Bu durumları şiir yazmayan ama iyi bir şiir okuru olan bir arkadaşımınla söyleşirken dile getirdiğimde, "kime ne zararı var, varsın çıkarsınlar, ortalık çiçek bahçesi gibi şiir bahçesi olsun" demişti. Ne diyebilirdim...

Altıncı şiir kitabını çıkaran genç bir şaire, "Bu yaşta bu kadar şiir kitabı çok fazla değil mi?" deyince, "ama Dağlarca'nın yüzden fazla şiir kitabı var" demişti. "Ama o Dağlarca" dediğimde ise, "iyi ama benim de bir Dağlarca olmayacağına ne belli" demişti de susmuştum.

ORMANIN BU YANINDA SENİN EVİN

Ramo'ya... İkize...

"Özgürlüğü zincirlenenin bağına çözmektir o."
(BELED, 13)

içine bak kalbimin!
evin
ormanın bu yanında
senin
bunu bildiğim yer ki
kalbinin içidir
-evi
ormanın bu yanında
onun
Rûmî-

çıktığın göçü anlatırken
yeniden tanışıyoruz
seninle
-onu
yeniden tanımak
Rûmî
çürümüş yosun kokularından
uzaklaşmak gibi-

"deli"ler derlenmişti hani
"dergi"lenmişti
kalplerimiz
birbirine aynayken
-senin sırın
Rûmî
seni bilip
sana gelmişti uzaklardan

Tanrı'ydı
işin içine karıştırdığımız
oysa sizin gibi sessizken
bir de tanrısızdık biz-

görkemli bir uğultudur hem
öbür yanı ormanın
dans eder nesnesiz gölgeler
-söyle Rûmî
ormanın ne yanında
evin?
söyle Şiirci
hangi yana yakındır
arafın senin?-

Musa ÖZ

AŞK GÜZ ÇİÇEĞİDİR ANSIZIN GÖRÜNÜR

Merserize ceketinin önünü açtı, azıcık da göğü araladı
Güneş telaşlı bir böcek gibi deviniyordu tepemizde

Alnı kırıştı güneş ışığından, kat kat oldu bronz yüzü

Asi kızdı, sevişmeye bile eli kılıçlı gelirdi

Yuvadan yeni uçmuş ibibik gibi heyecanlı ve ilgili

Ben geldim, dizlerimdeki yaraları da alıp geldim
Yanımda bir sepet portakal, Yunus ve Nâzım getirdim
Çalılar arasında, çözülüp tatlarımızı silinirken
Bir pencere açtık buğulu, şiirler ve anılar doluştu

Tepelerin üzerinde uzunlamasına bir gök çizgisi

Aşkın bağlamları günah mı, yaşam içindeki çelişkileri
Oysa kanlı dudaklarında açık bir gülümseme gerinir
Büyük bir şeytandan ve büyük bir Tanrıdan tüy taşır

Genelin içinde arzunun en kısa yoldan sezdirilişidir bu

İçinde küflenmiş zorba yoksulluğu elleriyle beslerdi

Bayrağımız olsun sarkan perçemlerin, o oyalı mendillerin
Derimizin çatlaklarından çıkabilmeliyiz, derdin

İç dünyamızda katı eğilimlerle umarsızlıklar geçmeli iç içe

Güzel ama karanlık çiçeklerle doludur keçiyolları
Eflatun yazmalı lale oymakları, yurt yapar her bir yeri

Ah, sicimi gevşemiş bir papatyaya demeti gibiydi

Aşk, güz çiçeğidir ansızın görünür, çabuk solar ama

Hasan ÇELİKKOL

SENİN İÇİN ZOR OLAN ÇARESİZLİĞİN

Gece oldu, yanık bir bülbül sesi
Duydun, dinlemedin
Dışbükey aynaya baktın
Kesik izleri duruyordu hâlâ yüzünde

Hatırladığın yanmış barut kokusu
O da hayal meyal, suçsuz intihardasın
Aşıl tendonların kesik
Ziyan olmuş bir neslin çocukları gibisin

Acıyı okumak hiç kolay değil
Farkında olmadan yalnızlaşıyorsun
Derin çizgili anılar saklanıyor aynalara
Elini daha sık göğsüne koyuyorsun, yorgun ve bitkin
Hayat bir ihtimal değilmiş
Vicdanını sızlatıyor çaresizliğin, katil kim bilmiyorsun

Döndü AÇIKGÖZ

SEVGİLİM

Girdiğin her kapı benim evimdir
Kış bahçesi ağaçlar
Güller kardelenler
Körebe oynayan çocuklar ara sokaklarda
Rüzgârın estiği buğday tarlaları
Bir uçtan bir uca söylenen türküler
Ezberin olsun yüzümde solan gün

Ne adım ne de geldiğim yeri hatırlar bu şehrin insanları
Yanıp söner deniz fenerleri ellerim değince suya
Derin bir sessizlikte geçer gemiler
Ne o bahar ne o güz kalır kuruyan gözyaşlarımda
Solun bir gül gibi kıvrırır kıyıda gece

Hanidir eski bir Rum Evi'ni adımlarım
Demir köprüden geçerim trenlerden önce
Bir yanda su bir yanda ateş
Pencereme konan güvercinleri beslerim
Senin sessizliğin boğar yenilirim

Her gün batımında pişmanlığım depreşir
Sana konuşmadıklarımı konuşurum kendime
Öğrendim kalabalık acılarla yaşamayı
Sıradan günleri bile duvarlara çizmekteyim
İnanırım ruhumda ellerinin gezindiğine

Adlarını sen koydum tüm çocukların
Mevsimsiz çiçekler diktim mavi kırmızı demeden
Öyle huysuzum senden irak olduğum anlarda
Susamak açlık gibi bir şey sensizlik
Bütün çiçeklerim açacakmış gibi yanın da

Sevgilim
Toprağı dinle maden işçilerini
Eğil de bak bir çocuğun gözlerine
İşte bu bizim ölmezliğimiz

İbrahim TİĞ

DENİZ KOKUSU

kıyısı olmayan denizlere uzanır
göğsümde açan sarmaşık göğsüm giz
çoğalan ağıt aşk sarnıcı kırık su
yakılmış şehirlere çıkan

içimde gidenlerin türküsü hep
zamanı sağdım mekân kuş ve dal
yarım bırakılan evler benim
odalar hangi kavimden kalma

yüzünde yüzümün eşiği
kalesi düşmüş şehir kırsak biraz da
hiç bitmeyecek rüya
sevdalara deniz kokusu katan

BENİM BÜTÜN GERÇEKLERİM HAYAL ÜRÜNÜ

Barış ERDOĞAN

Bir dirhem gerçek bir batman hayal eder.

Gerçeğin değirmenine su taşımayın. Her gerçek kusurludur.
İnce bir dal, üstelik kırık... Öyle hayal ettim. İyice yaklaştım ağaca. Kırık dalını gizlemiş; hayal etmemişim, tahmin etmişim. İnsan da kırıklarını gizlemez mi? Gizlemek için çırpınan ağaç bir gün yaprağa nasıl boğulursa insan da dilini söze boğar. O halde söz başlasın:

Hayalle gerçek arasına kurulan her salıncağın ipi kopmaya meyillidir. Var diye bildiğime koşuyorum, yerinde yellere esiyor; varlığı kuşkuyla diye bildiğimi gidip yokluyorum, kımıldıyor. Bu, nereye kadar sürecek? Acı olan tarafı bulduğum şey, kusurlu; kaybettiğimse, pırlanta. Gerçekte var olanın kusurunu törpülerken eksikliği olanı tamamlıyorum. Nesnel bir kusur aradığım sanılmasın. Kusuruyla bir kusursuzluk havası taşıyanın peşindeyim. Yaşar Kemal'in İnce Memed'indeki şahinin hali: "Varsın boy atmasın, irileşmesin. Bir kusur değil ki... Şahin de küçük ama vermez avını." Demek dört ayaklı insan da iki ayaklı tilki de -görebildiyse- zamanın kusursuzları... Huzur: Görmeyeni gör kıl, duymayanı duy kıl! Herkes mutlu olmak için düşmüş yeryüzüne. İstiyorum ki varlıkta eksikliğiyle fazlasıyla bir kusursuzluk egemen kılınsın. Sanki başkalarına ne kadar benzeme çabası gösterirsek kusurlarımız azalacak (!) İnsan kendine benzeyene yakın durmuş. Aynı renkleri arzulamak, aynı sofradan tat almak, aynı isteklerde bulunmak... Çocuk yaştan beri çektiğim bu hastalığın bana zarar verip vermediğinin özeleştirisini yapmadım. Sanat ürünlerine bakın: Ünlü ressamların tabloları da kusur yığını. Ama görmezden gelmek keyif verir. Bilerek bir kusurda kusursuzluk aratıyorsa onu bilmem. Görmezlikten gelmek gözlere şenlik, kalbe düğün. Belki Baudelaire'in, "Bedenleri güzel kılan miyoplüğümüz, ruhları güzel kılan ise cehaletimiz." sözünün bir hikmeti vardır da ben anlamış değilim.

Gerçeğin kabuğu hayallerle parlatılır.

Akil bir çember, hayal onu delen bir ok. Zorla. Varsın 'hayal kuran beyin mutsuz beyindir'de ısrarcı olsunlar. Yenilikler mutsuz insanların buluşudur.
Herkes hayal ediyor ama sen dolu dolu hayal et. Dolu hayalin mutlak fazlası vardır. Kim bilir o da sinemadır.
Görenleri, duyanları, cümle değişmek isteyenleri toplayıp götüreceğim Cherbourg Şemsiyeleri'ne. Yarım yüzyıl geriye... Dönüşler kâr değilse de tarihsel derslerle doludur. Her şeyden önce bir film sahnesi, ama tüm çıplaklığıyla gerçek... Acıtır. Filminden sonra ağzıma bir batman tuz doldurup günü öyle geçirmişim adeta. Gidip denize kusuyorum, deniz oralı değil. Sizin acımız hissetmeyenlere ince sızı. Şu bir gerçek: Acının ölçüsü kalpte. Gerçek hayat sahnesinde ise bir film sahnesinde görülebilecek hayallerle dolu aşklar, kıskançlıklar, yıkımlar... Dünya tezatlarla dolu. Coelho, Veronika Ölmek İstiyor'da bizi bir acıdan daha büyük acılara, umutlara savuruyor. Akil hastanesi birden umut hastanesi olmuş. Gerçek yine hayale teslim. Diğer yandan Nietzsche'nin Böyle Buyurdu Zerdüş'tüne kapılan üstinsanlığa erişemeyenler tezatlar bükünde boğuluyor: "İnsan, bir an önce kargaşasını, kendine anlam veren bir düzene çevirmese, yıldız doğurtmazsa, kararlığında yok olacaktır."
Her şey değişse de huyumuz değişmiyor: Nerede duruyorsak, nereden bakıyorsak öbür tarafı merak ediyoruz. Ve ilk fırsatta

Fatma ARAS

DOLUNAYA KAR YAĞDI

Bendeki sen yokluğu, şiirler yazdırıyor
içimi çekiyorum her sözcüğün ortasında
göğün mavisi de ölüm
bir ağıt tutunuyor dudaklığımın arasına...

Ah sevgili!

sen doğuda, ben batıda, göklere hamak kurduk
ömrüm ömrüne akardı
her dolunay yaşlı bir haritada buluşurdu gözümüz
yine ayın on dördü elim yaramın üstünde
dolunaya kar yağdı...

karşı tarafa geçiyoruz, hayal kırıklığı yüklenip dönüyoruz. Güzeller güzeli Catherine Deneuve'un Cherbourg Şemsiyeleri'ndeki gelgitleri bizi de çekiyor içine. Sevdiği adam cehenneme (Cezayir) savaşmak için götürülmüş. Bizim Kore'de can derdine düştüğümüz gibi. Deneuve bir anne adaydır, sevdiği Cezayir'den dönsün ki doğacak çocuklarını birlikte büyüsünler. Bekliyor, hep bekliyor. Uyanınca zaman ne durumda diye koşup saate bakıyor, ne var ki zaman buğday tarlasındaki biçerdöver. Bir desteye dahil olamamak da var işin içinde. Bu kez hayallerden gerçeğe dönüyorum.

Beni da Vinci'ye götürün, o hâlâ yaşıyor.

Başlığım size korkutmasın. Deha sahibi sanatçılar eserleriyle yaşar. Çocukluklarında ve gençliklerinde neler hayal etmişlerdi de gerçekleşti ya da gerçekleşmedi, hep merak etmişimdir. Ardına düşerim. Ünlü ressam, heykeltıraş da Vinci onlardan birisiydi. Babası da farkındadır bunun. Otuzunda Milano hükümdarına nelerle uğraştığından, neleri gerçekleştirebileceğinden söz eden bir mektup yazar. Walter Isaacson, da Vinci için şunları yazar: "Evet, o bir dehaydı: dizginlenemez bir hayal gücüne, tutkulu bir merak duygusuna ve birçok farklı disiplinde sınırları aşan bir yaratıcılığa sahipti." Elbette Isaacson şu gerçeği göz ardı etmez: "Hayal gücünden yoksun maharet, kısırdır. Leonardo gözlem ile hayal gücünü ustaca birleştirmeyi bildi ve bu da onu gelmiş geçmiş en büyük yenilikçi-yaratıcı yaptı."
Geleceğin parlak ışıkları olarak nitelenen Mehmet Rauf'un ve Süleyman Nazif'in Yakup Kadri'de yarattıkları hayal kırıklığı ayrı bir tartışma konusu. Oysa Walter Benjamin'in Pasajlar'ında karşımıza şu bilgiler çıkar: Chascercon, Charles Dickens'ı çok iyi tanıyan birisidir. Hayal kurmayı seven Charles Dickens'la ilgili öngörülerinin Dickens'ı tanıyanları hayal kırıklığına uğratmadığını söyler. Bir de kendi hayallerinin gerçekleşmediğiyle yüzleşenler vardır: E. A. Poe. Robert Schnakenberg'in yalancısıyız. Schnakenberg, Poe'nun ordudan atılmak için türlü türlü hayaller kurduğunu yazar. Yine Kafka'nın sevgilisi Dora'yla Filistin'e gidip bir kebabçı dükkânı açacaklarından söz eder. Neredeyse her biri beni hayal kırıklığına uğrattır. Onların hayallerinin rengiyle benim hayallerimin rengi örtüşüyor muydu, onu da başkaları hayal etsin.

Âba Müslim ÇELİK

ULAŞ ÇAYEVI

Biz ki şerbetliyiz apayrı
ömür bir kelebek misali
süzülüverdi sinemize
koparınca göğden kutup yıldızını

Ve küskünlüğün bembeyaz
kardelen çiçekleri
Çayı demle Musa! yarenler
gelir birer ikişer handiyse

Şarap rengi pişmanlığımız mı?
Taa kendisiydi, ko(r)ktuk hey hat
kalan zamanı gölgemize
sararak durduk gayrı

Kanatsız hayal, yudum
yudum içilen şu hayat
Resmin rüyayla bağlantısıydı oysa
kesilmiş bir yosun kokusu evrilir
tek kanatlı masal kuşu
şuncağız uçuşur mu ha bire?

Ahmet Şerif DOĞAN

UBI SOLITUDINEM FACIUNT, PACEM APPELLANT

Uğultu ve sis içinde
Tozdan insanlar, toprağa köklenen
Ve sözler havada rüzgârın dağıttığı

Bana öyle bir coğrafya verin ki kan damlamasın çocuk
gözlerden

Sürüngen evrenin kabuklarında geçer anlar
Ve otopsiler hep kadavrılara dokunmadan karardadır
Narinsiz de Leylasız da olsa Aylansız da toplum yaşar
Kuralsızlıktır bunun gökkubbede yankılanan adı
Çamurun içinde kimse kimseyi tanımaz ve görülmez dibe
batanlar
Herkes bi dönsün kendine baksın ki göremez ölüler canlı
hallerini

Ölmüş içiniz, ölmüş içinizdeki çocuk bahçesi, ölmüş
kelimeleriniz
Dışınız yalan bir bahar sevinci
Göz saklamaz hiçbir bilinci ve içte verilen savaşın
dumanını
Sızar göz bebeğinden ve çürür bakış

Ali Asker BARUT

HÜZNÜN KIRIK MÜHRÜ

Geçmiş ile gelecek arasında
Şimdi diye iki kanatla
Uçuyor ölüm kuşu

Çoğaldı kötü şairler
Beklemeyeli dünya
Başka peygamberleri

İki eski zaman arasına ahğ
İki zaman arasına
Kim basıp unuttu
Hüznün kırık mührünü

Meryem AĞAR

ANNE, MERHABA!

Anne, merhaba!
Sana ve acıyı büyütmede ısrar eden
ömrümün tüm sahtekâr yaşlarına:
Ben geldim, yoğrularak geldim,
kimsesiz kuşun kırık kanadından
Hâbil'in kafasında seken kanlı taştan
Adem'den Havva'dan o kurtlu yasak elmadan
tenimi pişiren güneşten geceyi saklayan aydan
evrenin en içinden, senin kudretli rahminden.
Sürünerek geldim dünyaya, merhaba!

Beni getiren leylekler
mevsimleri tanımaz mıydı hiç?
Beni hiddetli bir güzün kucığına atan
neyin bağrından söküp almıştı?
Bilmiyorsun biliyorum.
Nasıl dayanırım bu sefil yolun hoyrat kavgasına
kavgayı sürdüren yalanlara, bitiren yılgınlığa
Bilmiyorsun biliyorum.
Sana hep bilmediğin sorular soruyorum,
bunu da biliyorum.
Artık belki de ben bırakmalıyım
sessizliği kurcalamayı ve
en ücra köşelerinde kurtuluşu aramayı;
bilmiyorum.

Anne evet hiç cevabı olmadı sorularımın
Benim tüm ömrüm inatçı bir güze
meydan okuyarak geçti; izi var kalbimde
Sen de biliyorsun: pek güçlü bir hatayım ben!
Tek isteğim, biraz bak, bu kadar susma bana
Baharı kavra ve pay et serçelerin âhına
Görüyorsun ki pek adil davranmıyor yaşam bana
Bırak şu zalim kış gelmeden sonunda
geri gideyim o hain leyleklerin uçsuz diyarına.
Bu belânın bir sonu yok anne, elveda sana,
sana ve beni içinden dışarı atan tüm fezâya.

Anne! Anne rahminde kanyorum hâlâ!

ŞİİR COĞRAFYASINDA MAKROFAJEN ETKİ YARATMA

Hasan EFE

Başlık aslında "...şiiir..." değil de "... edebiyat..." olsaydı yazının kapsama alanı çok genişlerdi.

Görsel ve sahne sanatı olan tiyatro metninden tutun da romana, oradan deneme ve mizah yazılarına dek yayılırdı konu.

Biz yine de alanı daraltarak şiire dönelim.

Bin yıllardan beri şair ve şiir hakkında yüz binlerce söz söylenip yazılmış. Bunlar kutsal kitaplardan, bilimsel yazılara geçmiş. Bu yolda yüründükçe alan genişleyerek fiziki coğrafyanın sınırlarından beşeri coğrafyanın kollarıyla dal budak salmış.

Şiirden söz ederken kalkıp *fizik - beşeri coğrafya*yla ilintilenmek belki ilgisiz gelebilir.

Değil!

Şaman Beyi sevgili Hüseyin Ferhat'ın şu dizeleri bunun güzel bir örneği,

"...

*Kasabalar ürkütür şairleri, köhne
ıssız, sakil bulurlar hep. Lakin
ne Hassa'yı görmüştür hiçbiri
ne çırılçıplak girmiştir Orontes'e, Afrin'e*

...

(Suluboya Bir Şair Portresi'nden / *Aşktır, Nerede*
Görsem Tanırım Onu kitabından, YKY)

Bu ve buna benzer coğrafi ilintileri binlerce on binlerce şiirde değil, yazılan pek çok şiirde görebiliriz.

Bir başka deyişle şiir, coğrafyanın ya içindedir ya kıyısında. Bazen de tepesinde. Oturarak olup bitenleri izler ya da sizinle hemhal olur M. Mahzun'un dediği gibi,

"...

Yaralı, aksak, tek gözle terk ederken şehri
Bir park el etti mi size?

...

(Bir Balkondan Son Gülümseme'den
İnsan Bu Kadar Yaşamamalı kitabından, Artemis
Dergisi Homeros Şiir Dizisi)

Coğrafyanın içine bu denli işleyen şiirin edebiyata etkisi nedir?

Bu sorunun yanıtına bir başka disiplinle yaklaşmak daha olası.

Yeryüzünde demeyelim de daha dar bir alanda üretilen şiirlerin var olması için onların diğer türdeşleriyle görüşme, çarpışma, çatışma ve etkileşim içinde olmaları zorunlu bir gereksinimdir, desem çok iddialı bir söz olacak, ama durum bu.

Çünkü şiir / şiirler nicel değildir.

Onları ölçüp tartamazsınız.

Bu durumda şiirin varlık ve yokluğu kendi arenasında belirlenir.

Bu nasıl olur?

Makrofajik bir yaklaşımla.

Cansu AYDIN

ŞİİR DALGASI YA DA LAPİS IŞILTILI BİR TSUNAMİ

içinde sözcük denizi... kırılınca sırça fanus gökyüzündeki pembe gülün kederli gülümseyişiyle bir şiir dalgası... sükûnun koyu mürekkebine bulanmış rüyalar ki coşkuyla yıkıyor asıl renklerini hafıza ırmağının saf suyuyla yüreklendirirken Ulu Cami'nin güvercinleri zamanın akliselim saatini yaşam ağacının sonsuz dallarının o kurşunî yükten kurtuluşu fakat yanılmasın renk ve kokularıyla teselli bulduğumuz ilkyaz bizi bu ağacın zehir yeşili her yaprağında ayrı bir hüzün, ayrı bir gurbet

ışık arzusu içindeki kör bilincin penceresi sonuna kadar açıktır şimdi seviyle kucak açar leylakların ve portakal çiçeklerinin sırrını tatlı ve serin bir sevda türküsü olarak taşıyan bilge rüzgâra kulak verir onun masmavi özgürlük vaadindeki sözlerine ve lapis ışıltılı bir tsunami olarak dökülür hayaller kâğıtlara aşır o sararmış sayfaları, fâni ağaca cansuyu vermesi hasretiyle...

üçüncü dünyanın üzerinde ölümcül kuşlarsız bir gökyüzü şiirle/rim yağmur damlalarının enternasyonal şarkısı olarak düştüğü pırlıl pırlıl bir kubbe gözyaşlarının mutluluktan aktığı mamur memleket, bir Cahit Sıtkı ütopyası... isterim ki sadece kitapları süsleyen birer motif olarak kalmasın hayallerimiz unutuş duvarlarıyla çerçevesiz defterlerin tutsağı olmak yerine tinleriyle hakiki baharı getirip de türlü renkte açsın çiçek çiçek duyuyorum saat acının en derin noktasında basit sevinçlere vururken bir yerlerde dinleyin, "Son nefesine kadar yaşam!" diyor Michael Kohlhaas gibi, patlayıcıları tadarak zehirlenip sakat kalan çocuk kalpleri ambargoların kara gölgesinde bir küçük gün ışığına tutunmak ümidiyle

Dikkat edilirse şiiri kendi alanından çıkarıp farklı yönlere akması için iki disiplinden söz ettik. Biri coğrafya, diğeri makrofajik (tıp; biyoloji / kimya). Böylece bakış açımız genişledikçe şiire yaklaşımımız hem değişti hem de imge alanı açıldı.

Yazıyı fazla uzatmadan burada kesmeyi düşünüyorum.

Oysa ele alacağımız konu makrofajik.

Bunu da önümüzdeki sayıda ele alacağız.

Yenişakran, Nisan 2025

DALGA ADAM

Ustamız yok artık Aliş, vefat etmiş
Yanlış anlama
Sana öldüğü kadar bana da ölmüş
Bize ezanın çocukları derdi, gelirse tezgâha gün ışımadan
Ama beni de senden geri görürdü cennet-i âlâ bakımından
Senin için duydum: 'Öyle bir çocuk ki gök ürünü'
Sende görürdü yaşam şerhinin yarınki süreğini
İma ederek bırakıyordu bana da Kabil'in mirasını

Ben hayatı ustadan en uzak öğrenen çırak
Çünkü taklidin huzurunda sıkılıyorum
İstemedim olayım ustamın yeryüzünde gerisi
Bu benim için bir enfeksiyon sebebi
Ve ben onun arzusunu oldurmadan erkenden ayrılıp
inmişim
Çantamda bana mukayyet olsun diye bir Yasin tefsiri
Eskiden garajlarda satılırdı
Üç beş kuruşa
Önce Maraş Ovası'na
Sonrası Allah kerim
Sefer benim doğamda
Benzerken yerinden firar eden nura

Değildi ama kasnak, değnek devri
Ceplerde ayna tarak çakmak
Yerken hâlâ atalarla aynı taneleri
Bu da bir şair itirafı:
Yeryüzü sathında, Aliş
Tahıl ambarı gibi kokar iyi insanların tarihi
Eski insan anlatılarıyla birleştiriyor bu
bir yerde bedeni
Dünyaya yayılmış bu koku için terk ettim ben ustamı

Ustam din adamıydı aşk adamı cihan adamı
Ama yine de ona meylim engelleyen bir şey vardı
Onda da bana karşı aşamadığı bir yargı
Duvarlar eş zaman birlik yükseldi
Devamı konusunda bencil
Bana başka türlü, sonradan çark ettim züppe diyordu
Her züppe gibi haneye ihanet edebilirdim
Ayrı bir baş, başka fikirdim
İsterdi gelecekte kendinden bir kandil hep yansın
Bense onu üfleyip söndürdüm
Bu yüzden ona göre
Günahı çekici kılmasını becerebilirim
İmanlı bir gönlü yerinden edebilirim
Hangi kalp dönüp dolaşmış dandilikle bulmuş evi
Oakta olma zevkini yerinden eden, haşarat
Yordam istemez tekke istemez
Ustanın yerinde bana dair kolektif bilinç buydu
Akan çatı demek istemişti ustam bana
Oysa bendim giden endişe ve gururdan arınan hayata

GÜZ TUTKUSU

güz sularına kayıtlı
benim yaşadığım yılların sabahı
ilk akşamdan doğan yıldızı
bulamadım yerinde
işte böyle bir hüznün benimki

ustam ilkokuldan terk
ama çok iyi bilir taşın içindeki kadını
daha dökümlü duruyor uzaktan
güz yalımı bakışların tutkusu
keman çalıyor elindeki keski

kum imi suların salıncağı
göğsümün tahtasına yapışan inci
senin için çalkalanıyor koca dünya
bunca gelgitlerin ötesini
hiç göstermedin bize

düşüstü büyüttüğüm hülya
gelin gitmiş uzak ülkelere
ellerimden daha yakın kimsem olmadı
yaprak dökümümü sevdiklerimle
bir tutuyorum gökyüzünü

herkesin beşiğini sallamaktan
unuttum yazı baharı
dışarıdan bakınca görünmez
evin içindeki ninni
ağası babası bir olmuş korku salıyor
adı konmamış çocuklara

Ben şairim Aliş, şairlere ustasından sorulmaz
Şairler, ustasını aşıp geçmiş insanlar
Sana hatıradan gelir toprağın çayır çimeni
Bana ustanın yanı afet yeri
Ustamın civarında doğru bir yerde değilim
Ben ustamın yanında güçlü filiz veremem
Herkes kendi hikâyesinin kandili
Öyküsü dışına alındığında sönerdi
Kendi içeriğimi kendim kurarak ustamı haksız çıkardım
Kendi kandilimi kendim yaktım
İzleğim sadece yüreğim
Temiz besin, makbul kazanç
Bende toprağın nuru var Aliş
Beni o doğrulttu
Sevgili ustam görmedi bunu

ERKAN KARA VE YENİ KİTABI “GÜLDEN GELİYORUM”A DAİR NOTLAR

Osman Serhat ERKEKLİ

ölüm ki en garip halimizdir bize

Erkan Kara

Erkan Kara 1964 İstanbul doğumlu. Suriçi, Karagümrük sakinlerinden. Şiir yayımlamaya 2000 yılı başlarında başladığından çoğu kişi onu genç sanıyor. Oysa ortaokul yıllarından beri şiir yazıyor. İlk kitabı “*Hüzzam Peyke*” zamanın seçkin bir yayıncısı olan “Yom” dergisi tarafından 2006’da basılmıştı. O zaman hayatta olan yakın arkadaşım Cenk Koyuncu vermiş; sen bu kitabı seversin, demişti. Alakaya değer bulmuştum ama fazlası ile imge ağırlıklı idi. Daha sonra tasavvuf söylemi içeren kitaplar ve denemeler yazdı. İki kitabı “*Bir Aşkın Şiiri*” ve “*İn Sana Bak*” tek birer şiirden oluşan, bütünlük taşıyan denebilecek eserlerdir. En son şiirlerinde ise kırık mısrayı kullanıyor. (Kırık mısrayı Türkiye’de ilk kez yetmişli yılların başında Oktay Rifat kullanmış, yaygınlaştırmıştı.) “*Gülden Geliyorum*” adlı bu son kitabında altı mısralık kıtalardan oluşan, üstelik her biri altı kıta olan şiirler de var. Bu kitapta Lale (Tanrı), Gül (Peygamber) ve anne şiirleri çoğunlukta. Annesi yaşıyor ama yaşlandığını anlıyoruz bu şiirlerden. Onlardan “Annem Ve Balkon” şiirini çok sevmiştim. Bir de “Eylül” şiirinden “*bir eylül kopardım ve içime attım*” mısraını çok severim. Diğer şiirlerinin hepsi de yıllardan süzülüp gelmiş iyi şiirlerdir.

Erkan Kara ile 2011’de tanıştık. Bana telefon etmiş, “*Zaman Kesikleri*” adlı yeni çıkmış kitabını getirmek istemişti. Aynı mahallede oturduğumuz anlaşılınca evime geldi. Daha sonra bu Suadiye’deki evde ve çevre kafeteryalarda çok oturduk. Suadiye (Bostancı) deki evimin yıkılıp on yıl süre ile yarım kalması sonucu değişik semtlerde kirada oturduk eşim Sevil Avşar ile birlikte. Erkan Kara oralarda buldu beni. Yakında, yaklaşık iki yıl sonra Suadiye’ye yeniden döneceğiz ve Erkan Kara ile daha sık görüşeceğiz. (Tanrı müsaade ederse). Erkan Kara 2000 sonrasında en mühim ve en orijinal şairlerindendir. Erkan Kara’nın poetikası bir denemesine koyduğu şu başlıktan anlaşılır: “*Şair şiiri ile saflık ve sevgi halinin de çekimi olabilmeli.*” Bu yeni kitabını hararetle tavsiye ediyorum. İnternet kitapçılarında bulamasanız bile Artshop yayınlarından isteyebilirsiniz. Şairin “Annem ve Balkon” şiiri ile bitiriyorum yazımı.

*kısa günleri bıraktık geride
bahar geldi az kaldı yazı
çok şükür diyor annem, kuşlara;
bir bahar daha görmenin
mutlu sevinciyle annemi
kuşlar da ötüyor balkonda*

*köşeden duyuldu, açılış
yapraklar: coşkulu güllüşleri
o saksıdaki balkon çiçeklerin
bu bahar da buluşmanın
kelebekleri adeta havada*

*evet, kısa günleri bıraktık dedi
ve usul usul eğildi annem
kuşlara çiçeklere doğru
bir damla gözyaşıyla duyuldu
annemdeki yaşama sevinci
balkon sanki karnaval yeri.*

Şerif TEZGÖRENLER

DENİZ YOSUNU GÖZLERİN

İtaat ister gözlerin
Gözlerimden
Kapısı çalınmış
Tül perdedir gözlerin
Mayısma hırçın deniz
Dalgalarına ışığım gece yakamaz
Boş bir salıncak kucağım kalçalarına
Bir çift badem şekeri gözlerin
Vur kaç bakışların ayaz
Ilık sabah güneşi ilk yaz
İspirtosuz vaveyla
Utanır bakışların
Kapısı çalınmış tül perdedir
Bakışların izah ister

Dilek BAYRAM

ŞUUR-SUZ

Bilinci açık. Gözleri kapalı. Ruhu yeni açılan kafeyi arıyor. İki sokak ötede dediler.
İki sokak öteye varamadan yoruldu sözcükler. Her biri kendisinin çerçesi insanlara laf anlatmak ne zor.
Yaprak bitleri sarmış gülleri. Yaprak bitleri sarmış günleri. İlkokulda kafam hep bitlenirdi altmış beş kişilik sınıfta. Otobüs bir sigara molasında.
Evlerin çatılarının arasından görünen karlı dağ. Kırmızı reçeteli ilaç kullanmayan var mı diye sordu muavin.
Aklım yarısına geldiğim romanın kadın kahramanın sonunun ne olacağında.
Ölmese bari diye ummak, ölümsüz bir Yunan Tanrıçası olsa. Her gün öldürülen kadınlardan olmasa... Çaresizlik. Kanıksama. Öfke. Her cinayette yüzeye çıkan duyguların bastırılmış hali askıda. Yüzeyde yüzlerce bilinç kaybı.
Bilinci kapalı. Gözleri Açık. Ruhu yeni açılan kafede sade bir kahveyi yudumluyor. Yan masada küçük çocuklu gürlütücü aile.
Kurtlanmış elmalar. Kurtlanmış bağırsakları var insanların. Kurtlanmış dilleri. Dillerin zilleri de olsa idi sözcüklerin kötülükleri hapis mi kalırdı?
Suyun yanı başında ağlarsan gözyaşların görünmez dedi kırmızı sakallı dede rüyamda.
Su yanı bulamadım, su içerken ağladım ben de. Baktım su içerken ağlayan ne çoktu etrafımda.
Japon balığının yanına bir arkadaş almalı. İki tane mi olmalı her varlık?
Muavinin rügan ayakkabılarının parlaklığı vurdu gözlerime. Ayakkabıları kokmuyordu geçerken yanımdan aslında ayakları.
Aklım hep yarım yamalak uzun zamandır. Dikenlerini batırıyorum güllerin ellerime aklım hâlâ yarım yamalak. Hiç acımadı.
Kurdeleyi kestik. Yolculuk bitti. Ovuştur rahatça yanaklarını. Bilinçdışı oyun dışı kaldı.

KAMGA

Usulca ilerliyorum, kuş uğultularıyla şenleniyor ardım
uğradığımız durak kayıp, yaşarken bir işaret gibi kalmasını
istediğiniz
elime saplı çiviye kanırtırken çıkartamayacak pense
Geçmişimden koştum, yola fırlatıldım
Arkasıüstü düştü beni miknatisça bir kuvvetle çeken neyse
Har olur da dil, söz geçiremez içindekilere

Tezgâhta siftahsızsın
Kiminlesin sahibim, ey bedenimin seyisi kalp!
Dizginlemeyi beceremiyorsan
Düş sırtından yaşamak denilen atın

Yoksa kesik nimetine imrenir sürü
Hırçın güzlü yıla onu ıssızlıkla örten
Bir sarsıntıyla uyandırır Mikail
Belki çürük çaputla örüldüğünden yazgım
Üflese de ciğere konan acı külü
Yoğun esintisini dindiremez
İhmalin ve ilginç hırsın

Sorgular nehri Nil
Kimin suyuyum?
Olduranın ol deyince
Ağızlardan taşıyorum
Suyu bilmeyen kursaklara

İnsan; onun kanla yoğurduğu kil
Çaresiz, yedisinden yetmişine çocuk, zalim, bilinçsiz
Arada iyileri de çıkıyor içlerinden
İlginçtir sevmesi buna rağmen
Kazaları önlüyor, çekiyor yoldan
Ayağına takılıp onu düşürecek olan taşı
Ayırmadan bu kim şu kim
Yerdeki ve gökteki canlılara
Birisi değer veriyor hiç görmediğim

Öğütlerde bulunuyor: Doğru ahlakla yaşayan,
İyilik yapmakta yarışandır üstün

Uçsuz kuyuların midesinden yukarı çıkıp
Genzi yakan bir su olmuş ortaklık

Güzelim, genç göğüm
Dolu kusuyor aralıksız
Olanlara şaşkınlıkla bakıp konuşmadan geçiyorum
Suskunluğuma katı düşünme gelgitleri uğruyor:
Arkadaşlarımın yeni ayın zifirisinde
Nesnelere çarpmadan ilerleyebilmesini sağlayan
Gösterişli fakat cılız
Bir idare lambası gibiydim, söndüm

Gerçek, beraberlikte oysa
Herkes başının çaresi birbirinin

SABAHIN YALNIZLIĞINDA

Karanlık oluyor sabahlar
Açıp penceremi
Bir sigara yakıyorum şimal yıldızına karşı
Şehrin uğultusunu dinliyorum
Ve kuşların seslerini
İlerde gece lambasının aydınlattığı ağaç görünüyor
Çıplak dallarıyla
Uykuyu imliyor
Karşıdaki ışıklar
Denizse sessiz kör karanlıkta
Ama orada
Biliyorum bunu
Göremesem de şimdi onu!

Ezan sesleri yükseliyor aniden
Dolduruyor boşluğu
Bir anlığına susuyor
Yüreğindeki kuşlar

Dünyayı kucaklayacak kadar
Geniş oluyor kollarım sabahları
Bir öpücük konduruyorum
Karanlık göğün altına

Ve kapandığında pencere
Uçsuz bucaksız bir yalnızlık kalıyor geride...

Mecnunun köyünü terk edişiyse aynı, sevgilisi tarafından
bırakılması
Kavuşmak; güzün gevrek gazeller düşmesi alna
Taş kesildim doğa fotoğrafçılarının objektifinde
Sergilenirken hareketsizim
Çevremem gözlerimi senden, anla

Nasıl gelinir vefasızlığın üstesinden?
Deprem gibi doğaldık
Evimizden başladık yapaylaşmaya!
İlk verdiğimiz şey canımızdı birbirimize
kızgın ziftler gibi döküldü aramıza dargınlık
Sırt döndürüldük paylaşmaya

Ey endamı bayrak
Olup burcumda dalgalanan
Huyun sis, hevesin boran
Bulamıyorum denizlerinde kıyın
Nerede?
bir karınca gibi çık topraktan
Çimene dönüş
Seni geyikler otlasın imgelerde

Emin ORHAN

Kendimi aşarım demiştim.
 Aşamadım.
 Olmadı.
 Nedenini bilmek, bir ömür törpüsü.
 İnsanın içindeki istek körelince her adım bir çengele takılıyor. Bazı şeyler çuvaldız bazı sözler de iğne olup batıyor. Küçüklükteki bazı yaşanmışlıklar da bir yerine yamanarak seninle dolaşıp duruyor.
 İlkokul çağlarındayım...
 Sabah kalkınca evdekiler atın yularını elime verir, sağrısına da bir şaplak atınca ben gözlerimi ovuştururum. Bitkin beygir de laf olsun diye kuyruğunu sallar.
 Hayvanın bu refleksini hepimiz anlarız.
 O, "Tamam tamam çayırılığa gidiyoruz," dercesine başını sağa sola çevirir. Ağır aksak adımlarla nallarını taşlara sürter. Ben uyuklu ve yıkanmamış yüzle evin yirmi dakika ötesindeki yamaçta kendimi yere atarım. Biraz dinlendikten sonra gözüm gönlüm az da olsa açılır.
 Önce elimdeki atın yularını bir ağaca sıkıca bağlarım. Bitkin beygir de kendini yere atar, sırtüstü döne döne debelenip rahatlamaya çalışır. Yerdeki ot, çöp ve böcek ne varsa mutlu olurlar bizimle.
 Hayvan bir taraftan, ben diğer taraftan zamanı sağlarız.
 Tam böyle bir anda az ötemde gördüğüm bir ışıltı güneşin etkisiyle daha da parlamaya başladı. Dalların arasından sızan güneş ışınlarıyla yerdeki ışıltı yanıp sönen pavyon levhalarına dönmüştü.
 Parlaklık artınca uzandığım yerden kalkıp yavaşça ışıltıya yöneldim. Yuvarlak, ucu telle bağlı ne olduğu tam anlaşılmayan bir nesne. Bir ayağımı geri atıp yerden destek alırken diğeriyle ışıltıya dokununca içinden mi, yanından mı nereden çıktığımı anlayamadığım, ekmek büyüklüğünde bir fare sıçrayıp uzaklaştı.
 Zavallı bitkin beygir yattığı yerden fırlayıp kalkınca dala takılan yuların etkisiyle tekrar yere yığıldı.
 Donakaldık öylece!
 Elim ayağımdaki can kesildi.
 Beş on dakika sonra kendime gelince etrafı gözledim iyice. Parlayan şeyin bozuk bir el radyosu olduğunu fark ettim. Yanında da ekmek, çeşitli yiyecek kırıntıları ve dağılmış köpek öldüren parçacıkları...
 Birileri zihin açmaya gelmiş olmalı, diye düşündüm.
 Eve nasıl vardığımı bugün bile hatırlamıyorum.
 İşte benim teknoloji ile kopukluğum o gün başladı.
 Herhangi bir alet, aparat, radyo, tv, cep telefonu vb cihazlarla aram pekiyi değildir.
 Kullanmıyor muyum?
 Kullanıyorum.
 Önce alışma süresi. Şimdi yine öyle. Bu satırları yazarken de hiç acele etmiyorum.
 Tuşların arasından fare değil de bir mahlukat çıkıverecekmiş gibi geliyor. Bu pek iyi bir şey değil, ama hayat böyle akıyor benim gönül pencereden.
 Teknolojiyi iyi kullanamamak önemli bir kayıp.
 Yıllar önce Ankara'da yenice palazlanıyordum. Sakarya Caddesi, Kızılay, Sıhhiye... dönüp dolandığımız yerler. Kitap ve dergi alıyoruz, Raflarda yeni çıkan roman, öykü, şiir vb görebiliyorduk. Bunlar bizim hazinelerimizdi.
 Kaset alabilmişsek mutluluğumuz bir kat daha artıyordu.

YANILSAMA

Sana susamanın güzelliği
 Uykulardı yemyeşil yosunlarda

Karanlığa iman eden rüzgâr
 Tırmanırken balkonlara

Pencerende kapkara bir perdenin
 Seni sakladığı günleri
 Soluyup durdum sokaklarda

Oyyyyyy!
 Küçücük taşlı yollarda yürüyen
 Hatıralar kadar kalabalığım

Kerpiç evlerin
 Eskiyen bacaları kadar
 Dumansız ve sessizim kendi içimde

Bana
 Kalbimdeki
 Külü Özetle

Çok sevdiğim değerli arkadaşımınla buralarda bulunmak bizi sarar sarmalardı. Onunla daha çok son ayın dergilerine odaklanırdık. Kimlerin şiiri nerede çıkmış, kimler öykü yayımlamış, diye konuşur haftanın edebiyat yorumunu yapardık coşkuyla.

Günler böyle geçerken arkadaşım, "Ankara'dan ayrılıp bir başka kente gideceğim," deyince içimde bir matkap çalışmaya başladı. O konuşurken matkabın deviri daha da arttı.

Acıdan öte bir şeydi içimi kaplayan.
 Aradan bir ay geçmişti. Bu acıyı içimde öğütmeye başlarken arkadaşım, "Gel jeton alıp telefon kulübesine gidelim," dedi.

Yeterince jeton alıp telefon kulübesine vardık.
 Kabinin bir yanında ben diğer yanında o.
 Arkadaşım ahizeyi eline aldı. Jetonları yutağa attı.
 Sinyalden sonra ahizenin karşı tarafından gelen "Aloooo, Aloooo..." sesinin yankısıyla elindeki almacı fırlatıp bir adım yana kayd. Onun irkilişiyle ben üç adım geriye...

Ahize, ağaç dalına dolanıp kendini aşağı salan yılan gibi bir öteye bir beriye gidip geliyor, almaçtan da "Aloooo, alooo" sesleri savruluyordu.

Kendimizi toparladıktan sonra birbirimize baktık.
 Arkadaşım avucundaki diğer jetonları bana uzattı. Boynu bükük ahizeyi yakaladım. Jetonları yutağa yerleştirip elimdeki kâğıttan numaraları tuşladım. Birkaç tiz sinyalden sonra, "Aloooo, Alooo..." sesleri yükselmeye başlayınca ben de "Alooo" diyerek karşılık verdim. Ne konuşacağımı bilemediğim için arkadaşşıma, "Karşıdan ses geldi," deyip ahizeyi ona uzattım.

O, "Sen konuş, sen konuş..." deyip bir adım geri çekilince bizim jetonların süresi bitmiş oldu.

Oradan bir şey olmamış gibi ayrılıp Sakarya Caddesindeki bir çay ocağında ikinci bardaklarımızı yudumlarken kolumuzun altındaki dergilerle avunduk.
 Ellerimiz ahizeden uzaklaşsa da dergilere çok yakındı.

Cemile ÇAKIR

YAŞAMIN BÖĞÜRTLENLERİ

Hayatın acılarını
toprak yol kenarındaki böğürtlenlermiş gibi
topluyorum,
dolduruyorum yürek torbama.
Öyle ağırlaşıyor ki torbam
artık taşıyamaz oluyorum.
Ayaklarım sendeliyor, kapaklanıyorum yola
dağılıyor böğürtlenler rasgele etrafa,
şefkatli toprak anamın karnına.

Toprak anam, sevgisi tükenmez kadın
okşuyor başımı, “çok yoruldu, artık gel” diyor
“gel şefkatli kucağıma.”

İrkiliyorum, gözlüğümü arıyor ellerim.
Sendeleyerek doğruluyorum.
“Bağışla beni, henüz hazır değilim.
Torbam dolmadı daha
olgun böğürtlenleri yaşamın
beni bekliyor
çalılıklarda.”

13 Şubat 2025

Orhan EMRE

HİÇBİR GÜNEŞ BENİM DEĞİL

güneşle birlikte düşüyor orman
her şeyle iki yüzlü
ellerim, yusufluklara bağlı

gölgeleri bölen alnın: çatlamış kan pıhtısı

yağmur düşerken
her gün biraz daha ekledim
beni, ormanın derinliklerine çeken
taşların yüzü: sis ve rüzgâr

amansız bir gövdede kaybettiğim
yeryüzü, her zamanki gibi
başka yazlara hazırlanıyor
suya giden rahvan

benim bir göğüm yok
benim bir çocukluğum yok
benim bir sevincim yok
hiçbir güneş benim değil

insan, utanacağı ormana girmez!

Fırat WERGER

HATIRLAYIŞ

Karanlığa düşünceler okuma
kalbim bıraktığım yere bağlı değil artık,
sahibinden dayak yiyen bir kuğu boynuna
sarılıp ağlayacak oldum Nietzsche!
zulmün hançerini
göğüs kuşlarıma sapladığından beri
uçmuyor düşlerim.

Bizim baharımız taşlıktı
yaz rüzgârını atlara bıraktırdı
kış hiç bitmeyecekmiş gibi gelirdi
sonra bir güneş dünyamızı karartırdı
mevsimler üstümüzden, sevmekse aklımıza
gölge oyunlar yazardı.

Gözlerine bakamadığım yollardan geçtim
bundan daha fazlası olabilirdim, eksik kaldım.
şir semasına varıncaya dek
yalancı resimler çizmekle oyalandım,
eskiden kalma masalımızı tekrar ederken
yeniden yaşamış olmuyoruz, kaç kere daha
ölecek ki prenses?

Nurbanu KABLAN

SIZI

Kalbim kaldırmıyor artık ayrılığı
tahterevallinin alt ucunda yokluğun
özlemin tülbentli başı bulutta
düşler kan kaybından ölüyor
demedim mi anne gitme
bu yeryüzü sensiz olmuyor

Kolu kanadı kırık göğün
yelkenleri yırtıldı gönlümün
deyimlerin iniltileri toprağı sarıyor
vadi yalnızlığı ile çağlayan bir derezeyim
anne gel topla beni yağmurunla
sürtükle süt köpüren denizine

Hasretin ahı sökülür çocukluktan
singer dikiş makinenin ile diktığın
kuş dantelli perde asılır camdan
kömürlü ütü ile ütlediğin
ötmüyor şimdi, yanmış gagasında kalbim
alınan mısralar diziyor pencereye

Ömrünün sol tarafındaydı mutfak
kalbimizdeki köprüden geçip döndüğün
içli köftenin hüznünü dağıtırdık masada
baba elinde çatalsız sevgi akşamı bölüşürdü
dağılan benim bu yaz akşamında
erişte kesen ellerin acımı kesmiyor
şimdi nereye koyayım bu sızıyı
içimin rafına sığmıyor...

Temmuz 2021

Ahmet YILMAZ

UYKUSUZLUK

Komşu komşunun riyasına muhtaç
Kuyudan bakınca Allah'ı görürsün
Kır kokusudur sokaklara ittiğin çocuk
Anlamaz âdemoğlunun kamburunu bilmeyen

Dedim ilk taş kalmaz yalan söner yatsıya
Dedim kalbinde biter diken kalbinde kopar kıyamet
Meydanlar birbirinin sureti, makyajla abartılan ceset
Vatan sevmek tercüme edilmez uykusuzluk

Kırılısın betonun inadı, harp meydanında bankalar
Fırar etsin mazlumun boynundaki baltadan
Ömründe kaz gütmeyen sınıfta kalsın
Gülmesin sopanın yılanı yuttuğu zamanlar

Odunlar eğri ise trenler raydan çıkar
Bir yaşa daha erdim boyum uzamadı
Köpekler katil, tasma tutanlar bir kere utanmadı
Sustum konuştuğum dünya güzel olmadı

Gökyüzünün terzisi kuşlardı yırtıldı hayası şehrin
Kiraz dalından düşen tırtıl gelmez bahara
Elsiz ayaksız tebessüm eden bir anne
Çadırını fırlattı boş bakan yıldızlara kadar

Ferda Balkaya ÇETİN

EPIFANİ

sandığımdan heybetliydi uzaktan gördüğüm fil
toprak kokusundan didinerek çıkan köstebek
duvarları yerle bir eden gezgin bakış kirli su birikintisi
beynin kıvrımlarında hep aynı efsaneler
bilimkurgu değil evrene bırakılan insan çatlar kabuğundan
çıkarak her nesne sürekli sarsıntılarla anlatır kendi izleğini

Sümerlerden kalma bir mağara hafızası duvardaki izler
aristokrat yeminlerle küçülür aklım yeryüzünden münzevi
dağları bize yakınlaştıran taze sabah, dua ve çığlık kutsiyeti
etrafını gözetleyen ağaçların yakarışları mevsim üşümesi
sandığımdan zarafetliydi serin tozlu raflarda saklı duran
kitap
tarihin sükûnetine saklanma yaşamın değişmez felsefesi

giderek toprak yola dönüşen öte yalnızlık, yüze dar gelen
maske
bir leke olarak kalır beni temsil etmeyen her karanlık
düşünce
tehlikelerle dolu kullandığımız dil insanın zincirsiz esareti
sandığımdan orantısızdı bir nesnenin tetiklenmesi. önemsiz
bilgi

daha derin bir deneyimle buldum yapbozun gizlison
parçasını
gördüğüm resim felsefi bir farkındalık anı, ani bir tezahür
sahne, zaman, olay ve kahramanlar. zihnin değişmezi
olarak kalır

Gülçin Yağmur AKBULUT

KAR SULARI

Akşamın kelebekleri
Yağmur'un gözlerinde
bahar hüznü bir çocuk
koşuyor göğüs kafesimde

Hicaz ıslıklar geçiyor
rüzgâr kapımı çalarken
yarı evcil kedidir zaman
ürkmüş derin karanlıktan

Tutmasam damlayacak
dolunayın bakışları
her sırrını açıyor
yakamoza sessiz nova

Tenından dökülen
buğu ırmakları var kış ayazında
söyle şimdi ey tanrıça
hangi kar suyu eriyebilir
alevli Kafdağı'nda/

Mücahit AYGÖREN

TERENNÜM ETTİR ŞU TROMPETİ

İlçesi olmayan ilim bugünler
Öpüşülmemiş harflerini arayan dil
Yapraksız ağaç
Fındıksız sincap
Raysız tren
Leyleklerin uğramadığı çatı
Cevizsiz karga değil
Boş beşik de değil belki
Kesinlikle çift kişilik yatak
Limon misali iştah açıcı sevgiye
Ekşisiyle beraber kabulüm
Sakız değil damla sakızlı kahve
Uhu değil tutkal benzeri
Dilemma dudaklarımızın yapıştığı
Öttükçe öten doyumsuz kuşlarız...

Bölemez ilhamımı diğer güzellikler
İster meylini tuğ yapsın, ister çekirdek
Güzide gönendim sevdanla
Yanında saniye sarmaz türlü hatun
Bu adam senle böyle uçkun
Dumansız yanar gönlü, yakmaz öğüdü
Esas sende terk ettim tütünü
Viski sodası eksik bardağım
Geçtim diskoteklerden
Zil zurna sarhoşluktan
Benzersiz sesliyorum Latin müziğini
Trompetsiz bando şiiirim henüz
Öttür Tanrı aşkıma trompeti
Uzun uzun parlat nadide ezgiyi
Heves ikimiz namına,
Yıldızlı pekiyi...

4 Aralık 2024

YUMAK

(Gölgeleri severim ben
Çünkü renksiz olurlar
Bırakırlar kendilerini
Sahiplerinin oynaşına)

-1-

Derin yoksunluklar zamanı
Taşlaşmış katman katman dertler
Seherde kuşları öldürür
Bu zehirli hava

Nerden geldiysen git
Azametli lanet
Dillerinde diken var
Sevgililerin

Öyle ölçülmüyor
Göz kararı düşler
Afakanlar yokluyor
Güldüklerinde

Sevinme sakın
Bir mühür değer suratına
Avurtların yırtılır
Ahraz kalırsın

-2-

Çevrin çiçek dönüyor dünya
Kabuklarındasın o muazzam çomağın
Kurtulurum sanma
Hava ısınıyor bak hazır yılanın

Kendinde suç barındırmaz her zamanki gibi
Güler geçer nefes alış hızında tüm duyguların
Silinsen kahır eder seni doğuran ana
Ne güzel olurdu olmamış olsan

Oysa buradasın
Ayakların gitmiyor cellatlarına
Elinde ip olsa atardın kuşkusuz
Zamanın taa en başlangıcına

-3-

Seni ham eyler insan nefesi
Çocuk gibi korkarsın diğerlerinden
Aklın uf olur büyüdüğünde
Çünkü ilk Allah ağlattı seni

Topal ata bin şimdi
Boynun köpürene kadar bakma geriye
Çenende nal izi kalacak belli
Sen de öleceksin atımı vurunca

KİMSECİĞE AKŞAMÜSTÜ

öyle durdum, bakışım nerede?
büründüm, düşüncemi bir boşluğa kiraladım
sokağı vuslat belledim, habercim de vuruldu
artık duramıyorum öyle bakarak.

insanı bilmekten farz ettim de sordum
verdim varımı yoğumu son bir bilmeceye
sekiz saat çalıştım, ev uzak oldu
ev uzak oldu ve ben sevindim bu esirliğe
gidebilir kalan ne varsa, gitti de
ben illa kalırım bu sene de yerimde
son sözlerime belki karıncalar üşüşür.

bilemezsin.

gidemezsin kalmadıysa yerin
omzun yanında bir başkasına.

bir başka gün mühürlendi, bu günaha kim girdi bilmem
yurdun saçaklandı fakat sana kalmadı hiç gölge
kendine yurt oldun da bu yurdun bu kadar küçük
bir erdem piyesi ah kimse izlemiyor ki bunu
gider gökyüzü, taş duvarlar sobe
avuç içlerin patlamış kimsesizliği kovalarken
sen bize ayrı bir ev bul şu uzağa çıkalım
yanına güneş al, ılık yağmurlar, incitmeyen rüzgâr
iki tas çorba al, bir arkadaş sözü, beş on beş film
anneler al, amcalar ve teyzeler
kediler, sarılmalar ve tereddütsüz uykular al.

sıcak salında ikinci güneşi tembelliği
nehrimiz sakın mi sakın
ağzına yakışan birkaç küfür, biraz sarhoşluk
gücümüzce müsriflik
ağaç dallarında hışırdayan kuş yuvası telaşı ve yavrular
yeni bir hayat gibi tüm ormanı yürürdük
çocukluğun sokağıdır tekinsiz ve çekici, büyütlü ve
muazzam
sular taşındık şükürler hayatın iyiliğine ya da iyi görüldüğü
vakitlere.
belki bir tekrar olurdu böyleyken böyle ömrümüz.

güzel ve sınırlı bir tekrar ki ateş başlarında anlatacak bir
şeyler bulur
aklım burada kalmaz, buna takılmaz sen oraya taşırken
bizi sevecenliğe, bizi bulutlara, yere çakılısak da olsun vâki
bana anlat neler ettin ben yokken o yukarılarda
bana öğret bu hayat kalmak nasıl oluyor böyle yaygınken
ölüm
kolonyalar dök ellerime bir "hoş geldin" bulsun adımlarım
sayıklarım ben bu olmazlığı bir rindim ki âlemimde.

her kimsen koşup yazarım
bir veed koşuk duyumsarken.

EVİLİK DUASI

Gülten Akın için

inadıma ve sabrıma rimel çektim çok çektim
genç bir iyimserliği tütsü yapıp odalarım serptim
bu yılın şiir yılı olacağı bekliyordum aile yılı oldu
şiirin evliler balayına katıldım eşimden gizli
bu güzel kahverengi saçlar böyle derin kesilir mi hiç
dedi Gülten abla rolünü giyinmiş annem
hemen kendine ve kızlarına dön, şiir iyi bir şey değil
büyü değil evlilik duası ör kendine evine çekil

tırnaklarıma değil de iç organlarıma oje sürdüm
en çok kız çocukları şaşırır içteki kana
içimdeki çocukların üçte ikisi sara ve babasız
ilk öğretmenliğimden bu yana has dersim sosyoloji
buna rağmen eşim kadar sosyal olamamam süsüm işte
sesimi ve suskunluğu cevşen yapıp ağlayacağım
boynumdaki akik kolye bir Yaradan armağanı

sabrıma ve hüznüme rimel çektim çok çektim
orta yaş kadın iyimserliğimi götürüp denize attım
benden orta halli bir ev hanımı ve orta karar bir şair olur
demişim başlarda. Ev hanımlığı dahil her şeye inat ettim--
kan şeklinde akan rimellerimi götürüp Allah'a gösterdim
meğer Allah'tan başka dostum yokmuş yeni anladım
kırmızı olan her şey aslında damarda donmuş siyah kanmış
kızlarıma olup biten her şeyi anlattım kanı anlatmadım

günün ilk saatleriydi kalbime dokunurken elimi kestim
her dizeme her şiirime kesik kalbimden toz serptim
isterim ki her çocuğum doğru, diri ve Dersim anlasın beni
öl-
dü-
gümde!

Madenler, 15 Şubat 2025

RENGÂTERK RÖTUŞ

*)Hiç gitmemiş gibi
(sevgili Hayriye Ersöz'e*

Gidenler ağlar da kalanlar ağlamaz
yüzüklerin kaşı kalmıştır çünkü onlara
veda sonrası kendilerine çekildiklerinde
yüzüklerin içindeki yılı fark edip
dünyada olduklarına kanaat getirdiklerinde
bilmezler ki onlar daha çok ağlayacaklar

Gidişle kalış arası mizan değil de rötuştur aslında
yenilenme ve yaşama sevinci ilmeğinde rengârenk gelir
insana
ölüm değil de kandır gövdeyi ovan ve öven
gövdenin renk renk cennete dönüşmesi çifte alev
renk renk rengâterk düzü tersi ölmek
)!âh, ilk o affedilecek cehennemine odun götüren

Zülâl! Sus ve sarıl bana. Az önce ölümü öldürdüm ben
yengime yenilgilerime çekidüzen yeniden yarattı beni
zaman
külden çok pelikül halim olsa olsa defterlerde saklı--
hiçbir şeye benzemiyor yok/luk içinde yenilenmek
bak işte, benden daha geniş ve diri kalbim ellerim
söz varlığım ses genişliğim ki gökyüzü defterim
yaratılış felsefesi seansında Yaradan bile kıskanacak beni

)rötuş de revize de kâr etmedi bu tene bu ömre
uykusundan uyandırsam da nafile
gençliğim bile sahip çıkmaz bana bu halde
dünyaya kırk kapıdan bakıp da her şeyi gördüm sanki
âh, beni bile örtmüyor artık merhamet örtüm, maalesef!

Yokilçe Gebze, 26 Mart 2025

Yayın Yönetmeni : Ramis Dara
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : Halim Çiftçi
Yazışma ve posta kargo adresi : PK 68 16361 Ulucami – BURSA
E- Posta : akatalpa@hotmail.com
Yayın Türü : Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685

İsteyen herkes akatalpa sitesinden kâğıt çıkışı alabilir.

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının başışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının katkılarıyla yayımlanmaktadır.